

Sygnatura akt II AKa 289/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Skórniak (spr.)

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Dariusza Sulikowskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu w dniach 8 lutego 2023 r., 29 marca 2023 r. i 6 czerwca 2023r.

sprawy:

M. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

M. K. (2)

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

Ł. S.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

D. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

J. K. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1) i Ł. S. oraz prokuratora co do oskarżonych: M. K. (2), M. K. (1) i J. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 171/19

zmienia zaskarżony wyrok:

1. wobec oskarżonego M. K. (2) w pkt 7 części rozstrzygającej w ten sposób, że:

a) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku ze skazaniem za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k. przypisany oskarżonemu w pkt 2 części rozstrzygającej orzeka od M. K. (2) nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) Zakład Opieki Zdrowotnej (...) Ośrodek (...) w Z. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,

b) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku ze skazaniem za czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przypisany oskarżonemu w pkt 4 części rozstrzygającej orzeka od M. K. (2) nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) Zakład Opieki Zdrowotnej (...) Ośrodek (...) w Z. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,

wobec oskarżonego M. K. (1)

w pkt 16 części dyspozytywnej wyroku w ten sposób że nawiązka z pkt 16 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ma związek z orzeczeniem skazującym za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu w pkt 12 części rozstrzygającej wyroku;

na podstawie art. 440 k.p.k. w pkt 15 części rozstrzygającej, w ten sposób, że orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: M. K. (2) i M. K. (1) oraz wobec D. K. (1), J. K. (1) i Ł. S. utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonych M. K. (2), M. K. (1), Ł. S., D. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa zwrot po 1/5 kwoty wydatków postępowania odwoławczego, natomiast wydatkami tego postępowania związanymi z apelacją prokuratora obciążając Skarb Państwa, oraz wymierza oskarżonym opłatę i tak:

- M. K. (2) 7.400 zł za II instancję;

- D. K. (1) 1400 zł za II instancję;

- Ł. S. 360 zł za II instancję;

- a M. K. (1) 2.400 zł za obie instancje.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.AKa 289/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	6	

CZEŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z 27 kwietnia 2021 r., w sprawie sygn. akt III K 171/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1), J. K. (1), Ł. S.	Świadek w toku przesłuchania przeprowadzonego na rozprawie odwoławczej podtrzymał wyjaśnienia złożone wcześniej. Podał, iż oskarżony M. K. (2) zarządzał całością działań polegających na obrocie środkami odurzającymi. Utrzymywał kontakty z dostawcami, organizował przekazanie środków, ustalał ceny, sposób przechowywania i dystrybucji. Świadek S. F. (1) działał jako kurier oraz odpowiadał za przetrzymywanie marihuany odebranej od I. Ł. na przystani kajakowej	dowód z zeznań świadka S. F. (1)	(...)

		<p>w miejscowości K.. Według relacji świadka, przetrzymywał on marihuanę w domu, w którym mieszkał na terenie przystani. Podał, iż M. K. (2) znał i wykorzystywał jego osobistą sytuację, wiedział, że zależy mu na pieniądzach ze sprzedaży narkotyków, wykorzystał jego sytuację rodzinną oraz fakt uzależnienia od tego środka. To właśnie dostęp do marihuany był istotnym czynnikiem, który motywował świadka do podporządkowania się oskarżonemu M. K. (2) oraz wykonywania jego poleceń. Oskarżony wymuszając posłuszeństwo, potrafił uciekać się do wyzwisk i gróźb.</p> <p>Świadek podał nadto, iż w trakcie toczącego się postępowania, mówił prawdę, przyznał się do winy, licząc tym samym na niższy wymiar kary.</p>		
2.1.1.2.	M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1), J. K. (1), Ł. S.	Świadek zeznał, iż na polecenie M. K. (2) wraz ze S. F. (1) jeździł po odbiór	dowód z zeznań świadka M. W.	(...)

		<p>marihuany od D. K. (1). Spotkania z oskarżonym miały miejsce na pograniczu po stronie polskiej i czeskiej. Miejsca te wskazał dokładnie przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym. Świadek także potwierdził, że wyjaśnienia jakie składał w postępowaniu polegają na prawdzie. W przeszłości przeżył wypadek, który ma wpływ na jego zdrowie, zacierają się mu „różne wspomnienia”, ale wyjaśnienia jakie składał poprzednio podtrzymuje.</p>	
--	--	---	--

Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.1.1.1</p> <p>2.1.1.2</p>	<p>dowód z zeznań świadka S. F. (1)</p>	<p>Zeznania świadka korespondują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Świadek potwierdził dotychczas składane w sprawie wyjaśnienia, w tym zwłaszcza te odnoszące się do dokonywania samych przestępstw oraz roli poszczególnych osób w tej działalności. Zeznania te jednoznacznie wskazują na istnienie grupy przestępczej, jej strukturę oraz fakt, że kierował nią M. K. (2). Koniecznym jest odnotowanie, że ten nie bazował wyłącznie na dobrowolności działań przestępczych podejmowanych przez poszczególne osoby (tu S. F. (1)), ale potrafił wymusić posłuszeństwo oraz wykonanie zadań. Relacja świadka w tym przedmiocie była nie tylko spontaniczna, ale jawi się też jako przykre osobiste doświadczenie, które w końcu było prawdopodobnie jednym z motywów przyznania się do winy i złożenia obciążających oskarżonego wyjaśnień. Tak oceniana motywacja, w powiązaniu oczywiście z chęcią uzyskania złagodzenia kary, podnosi wiarygodność zeznań tego świadka.</p>
<p>dowód z zeznań świadka M. W.</p>	<p>Zeznania świadka w istotnej mierze korespondują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Świadek potwierdził dotychczasowe wyjaśnienia, w tym w szczególności fakt działania na polecenie M. K. (2), przyjęcie marihuany od D. K. (1) oraz jej przywóz. Świadek miał w toku całego postępowania zrozumiałe trudności z precyzyjnym wskazaniem miejsca przekazania narkotyków. W tym zakresie, także z uwagi na twierdzenia świadka odnoszące się do jego stanu zdrowia i możliwych zaburzeń pamięci, należy opierać</p>	

	się na jego wersji ze śledztwa, w powiązaniu z innymi relacjami uczestników czynu.	
--	--	--

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego M. K. (1) r.pr. P. S. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego co do czynów opisanych w punktach 11, 12 i 14 części dyspozytywnej wyroku. Nadto, zaskarżył również rozstrzygnięcie dotyczące orzeczenia przypadku równowartości korzyści majątkowej, zawarte w pkt 13 części dyspozytywnej wyroku.</p> <p>Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zaskarżonego orzeczenia,
tj.:

a) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, naruszającej zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, niezachowanie przy dokonywaniu tej oceny obiektywizmu, przejawiających się:

b) art. 170 § 1 pkt 2, 5 i 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków I. Ł., S. F. (1) oraz M. W., w sytuacji gdy na podstawie złożonych przez nich zeznań, mających charakter pomówień, Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne, co do winy i sprawstwa M. K. (1) w zakresie czynów przypisanych mu aktem oskarżenia, co uzasadniało ich weryfikację procesową, a jej odmowa naruszyła prawo oskarżonego do obrony; co skutkowało:

2. błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającym na

bezzasadnym przyjęciu, że w okresie od 2014 roku do dnia 18 lipca 2017 roku istniała zorganizowana grupa przestępcza, która kierowana była przez M. K. (2), w skład której wchodził M. K. (1), Ł. D. (1), S. F. (1), D. K. (1), I. Ł. i M. W., mająca na celu popełnianie przestępstw polegających na wytwarzaniu, wewnątrzwspólnotowym nabywaniu i wywozie z Polski, wprowadzaniu do obrotu, uczestniczeniu w obrocie i udzielaniu znacznych ilości środków odurzających;

3. obrażę prawa materialnego, tj.:

a) art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, zwanej dalej ustawą, poprzez jego niezastosowanie, polegające na niezakwalifikowaniu czynu opisanego w pkt 14 części dyspozytywnej wyroku jako wypadku mniejszej wagi;

b) art. 45 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie i orzeczenie wobec M. K. (1) w związku z czynem przypisanym w pkt 12 części dyspozytywnej wyroku przepadku równowartości korzyści majątkowej, którą uzyskał z popełnionego przestępstwa w wysokości 27 000,00 zł w sytuacji, gdy orzeczenie

	<p>wobec sprawcy przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa jest uzależnione od jego stanu majątkowego, w chwili obecnej w majątku oskarżonego brak jest takiego składnika majątkowego, który mógłby zostać uznany za substrat osiągniętej przez niego korzyści majątkowej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (1) - r. pr. P. S. nie zasługiwała na uwzględnienie, choć niektóre z podniesionych w treści apelacji zarzutów okazały się trafne.</p> <p>Ad. 1 b)</p> <p>Na wstępie rozważań należy wskazać, że trafnie obrońca, podobnie ja też obrońcy innych oskarżonych, zarzucił naruszenie art. 170 § 1 pkt 2, 5 i 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze świadków S. F. (1), I. Ł. i M. W.. Postępowanie dowodowe było obarczone brakami w tym zakresie, które mogły</p>			

mieć wpływ na samą treść rozstrzygnięcia.

Wniosek dowodowy może zostać oddalony na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., kiedy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania. Nie sposób uznać, iż dowód ten zmierzał istotnie do przedłużenia postępowania skoro, wyjaśnienia wskazanych świadków stanowiły zasadniczą podstawę dokonania ustaleń faktycznych, a sam wniosek stanowił próbę weryfikacji zasadniczych dowodów obciążających oskarżonych.

Wniosek dowodowy winien zostać zgłoszony niezwłocznie po zaistnieniu faktu, który skutkuje koniecznością przeprowadzenia określonego - zgłoszonego we wniosku - dowodu. Inaczej można zasadnie stwierdzić, że zgłoszenie wniosku dowodowego na późniejszym etapie postępowania sądowego, w sytuacji gdy okoliczności, które uzasadniały zgłoszenie takowego wniosku istniały już wcześniej, ma na celu nieuzasadnione przedłużenie postępowania karnego. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego zgłoszony przez adw. I.

J. na rozprawie w dniu 10 marca 2021 r. dotyczył okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. O tym, czy wniosek dowodowy zostanie dopuszczony, czy oddalony, decydować winno nie tyle stadium procesu w jakim on został zgłoszony, co jego treść, a więc waga dla ustalenia fundamentalnych okoliczności sprawy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zgłoszony wniosek dowodowy był merytorycznie uzasadniony i powinien zostać uwzględniony. Z tego względu Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z przesłuchania świadków S. F. (1), M. W. i I. Ł.. Z uwagi na niemożność wezwania na rozprawę świadka I. Ł. (nie udało się ustalić aktualnego miejsca pobytu tego świadka i doręczyć mu wezwania) dowodu tego jednak nie zdołano przeprowadzić. Natomiast zeznania świadka S. F. (1) i M. W. korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Świadców S. F. (1) oraz M. W. potwierdzili dotychczas składane w toku postępowania przygotowawczego i sądowego wyjaśnienia, w tym skład grupy przestępczej, podział ról, cel grupy oraz udział w

podziale zysku. Nie zostały ujawnione żadne nowe okoliczności, nieznane dotąd Sądowi, które mogłyby mieć wpływ na rozstrzygnięcie.

W konsekwencji należy przyjmować, że uzupełnienia postępowania o przesłuchanie świadków doprowadziło do pozytywnej weryfikacji materiału dowodowego ze śledztwa, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodny i uczynił zasadniczą podstawą dokonania ustaleń faktycznych. Wykazana obraza przepisu art. 170 k.p.k. nie skutkuje przez to wpływem na ustalenia faktyczne oraz na sam inny wynik sprawy.

Ad. 1a i 2

Analiza treści zarzutów postawionych przez skarżącego w punkcie 1a i 2 oraz ich uzasadnienia pozwala na przyjęcie, że apelujący dopatruje się błędu w ustaleniach faktycznych jako bezpośrednie następstwo naruszenia przepisów postępowania, w szczególności zaś dowolnej oceny dowodów, jakiej - w jego przekonaniu - miałby się dopuścić Sąd Okręgowy, jak również pominięcia przez Sąd części dowodów znajdujących się w aktach sprawy. Podkreślić należy, że aby

skutecznie podnieść zarzut naruszenia wynikającej z art. 7 k.p.k. - zasady swobodnej oceny dowodów, należałoby wykazać, czego obrońca oskarżonego nie zdołał uczynić, że ustalenia sądu meriti oraz ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie istotnego materiału dowodowego z punktu widzenia postawionego oskarżonemu zarzutu nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), a nadto nie była wynikiem rozważenia wszystkich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz nie zostało wyczerpująco i logicznie, z jednoczesnym uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r., OSNKW 1991 r., nr 7-9, poz. 41 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.09.1998 r., Prok. i Pr. 1999 r., nr 2, poz. 6). Tego zaś obrońcy oskarżonego nie udało się wykazać. Sama bowiem okoliczność, że z dokonaną przez sąd oceną dowodów

skarżący się nie zgadza, nie oznacza jeszcze, że w przedmiotowej sprawie rzeczywiście doszło do naruszenia unormowań art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Co więcej, odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom apelacji, w sposób bardzo dokładny wskazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim odmówił waloru wiarygodności i dlatego, kierując się przy tym zasadami omówionymi powyżej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom apelacji, w sposób bardzo dokładny wskazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim odmówił waloru wiarygodności i dlatego, kierując się przy tym zasadą swobodnej oceny dowodów.

Chybione są zarzuty, co do skorzystania przez Sąd Okręgowy z dowodów z "pomówienia"

współoskarżonego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, iż współoskarżeni pomawiali oskarżonych bezpodstawnie w niniejszym postępowaniu, w szczególności zaś M. K. (2) i M. K. (1) oraz D. K. (1).

Dowód z pomówienia współoskarżonego - jak wskazuje to trafnie obrońca - jest dowodem szczególnym, którego przeprowadzenie wymaga ponad przeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzaniu i ocenie, tak aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń. Nie jest jednak bynajmniej tak, by wyrazem tego rodzaju oceny była bezwzględna konieczność potwierdzenia innymi dowodami całości okoliczności wynikających z dowodu z pomówienia. Trafnie w tym zakresie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, że należało te dowody ocenić jako wiarygodne. Relacje oskarżonych i świadków zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem Odwoławczym były konsekwentne, stanowcze, jasne, logiczne i precyzyjne. Zachodziła istotna zbieżność między wersją prezentowaną

przez I. Ł., M. W., S. F. (1), Z. B. oraz innymi wiarygodnymi dowodami (także tymi, które należy traktować jako dowody materialne i obiektywne). Wiarygodność tych relacji została w istotnym zakresie potwierdzona także zeznaniami złożonymi w toku postępowania odwoławczego, co omówiono wyżej. Trudno w tych okolicznościach przekonująco forsować zarzuty, że wszystkie te osoby przyznały się do czynów oraz składały wyjaśnienia obciążające siebie i innych nieprawdziwie, aby uzyskać złagodzenie odpowiedzialności. Po pierwsze: relacje jakie wszystkie te osoby składały w istotnym zakresie zawierały nowości wobec organów ścigania (jeśli chodzi o wielkości wprowadzanych do obrotu narkotyków oraz nabywanie marihuany z Czech). Po drugie: we wszystkich tych przypadkach, osoby te w pierwszym rzędzie kierowały ściganiem wobec siebie i to o czyny o istotnej społecznej szkodliwości. Po trzecie: Nie ujawniły się żadne istotne okoliczności, które miałyby przesądzać o motywie do fałszywego pomówienia, w szczególności oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1). Po czwarte: prowadzenie działalności polegającej na udziale

w obrocie marihuaną znajduje potwierdzenie w obiektywnych dowodach takich jak choćby okoliczności zatrzymania M. K. (1) i I. Ł. w dniu 18 lipca 2017 r. w M., woj. (...) na stacji benzynowej przy ul. (...), podczas próby przekazania znacznymi ilościami środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuany w ilości 1.100 g brutto wartości 17.600 zł. Oskarżony M. K. (1) takiemu czynowi zaprzecza, ale trudno dać wiarę jego wyjaśnieniom, że brał udział w spotkaniu z innych przyczyn niż właśnie przejęcie narkotyku. Po piąte: oskarżeni, którzy zostali skazani w odrębnym postępowaniu mieli możliwości, żeby swoją wersję zweryfikować. Tak się jednak nie stało, a zeznania S. F. (1) i M. W. złożone na rozprawie odwoławczej, stanowią stanowcze potwierdzenie wiarygodności wyjaśnień z postępowania przygotowawczego obciążających oskarżonych.

Akceptować należy więc stanowisko Sądu Okręgowego, który przyjmuje, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, iż współoskarżeni, którzy pomawiali pozostałych

oskarżonych złożyli relacje wiarygodne. W znaczącej części wyjaśnienia tych współoskarżonych pokrywały się. Niespójności, które przecież zostały dostrzeżone i omówione przez Sąd Okręgowy i traktowane jako wyraz realizacji prawa do obrony współoskarżonych. Zmienność relacji I. Ł. dotyczyła wyłącznie ilości przekazanych zorganizowanej grupie przestępczej środków odurzających w postaci marihuany i była spowodowana także rozległą działalnością przestępczą, co nie wpływa zasadniczo na ocenę wiarygodności tego dowodu.

Ad. 3a

Podobnie, brak było podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnej w zakresie czynu przypisanego M. K. (1) w punkcie 14 części dyspozytywnej wyroku. Okoliczności sprawy nie pozwalają na zakwalifikowanie czynu zarzucanego M. K. (1) jako wypadku mniejszej wagi. Podkreślenia wymaga na wstępie, iż wprawdzie ustawa nie określa, kiedy czyn sprawcy może być uznany za wypadek mniejszej wagi, to jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował

się pogląd, że kryterium identyfikujące wypadek mniejszej wagi w zbiorze czynów wypełniających znamiona przestępstwa sprowadza się do całościowej oceny okoliczności, charakteryzujących stronę przedmiotową i podmiotową (m.in. uchwała SN z dnia 22 grudnia 1978 r. OSN KW (...)). W świetle koncepcji przedmiotowo-podmiotowej wypadek mniejszej wagi uznawany jest w doktrynie za postać przestępstwa uprzywilejowaną ze względu na dominowanie okoliczności zmniejszających wartość bezprawia, a w konsekwencji stopnia karygodności czynu (K. Buchała glosa do wyroku SN z 9 października 1996 r. Państwo i Prawo 1997 z. 9). Dlatego dla oceny czy czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi istotne są te same okoliczności, które podlegają uwzględnieniu przy wymiarze kary. Zatem o uznaniu konkretnego przestępstwa za wypadek mniejszej wagi dochodzi w sytuacji, gdy zarówno okoliczności przedmiotowe czynu, jak i elementy podmiotowe dotyczące osoby sprawcy, mają charakter łagodny, a w konsekwencji powodują zastosowanie łagodniejszej sankcji. Czyn oskarżonego polegał na tym, iż w dniu

18 lipca 2017 r., w dacie zatrzymania posiadał wbrew przepisom ustawy w miejscu swojego zamieszkania – w domu w Z. przy ul. (...), środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuanę zmieszaną z tytoniem w ilości 1,476 grama, netto o wartości rynkowej 120 zł. Jest to niewątpliwie ilość mała, która może stanowić 2-3 porcje konsumpcyjne. Jednakże należy przy ocenie tego czynu uwzględnić, że ilość środka narkotycznego nie może być jedynym kryterium pozwalającym na uznanie, czy mamy do czynienia z podstawową, uprzywilejowaną czy też kwalifikowaną postacią przestępstwa.

Sąd I instancji trafnie miał na względzie wszystkie okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza uczestniczenie przez oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, której celem było prowadzenie niedozwolonego obrotu środka odurzającego, a sam oskarżony dopuścił się także takich czynów - udziału w obrocie znaczną ilością środka odurzającego. To wszystko jednoznacznie sprzeciwia się przyjęciu, że czyn oskarżonego stanowi występki o łagodniejszym charakterze i złagodzonej odpowiedzialności.

Stanowisko Sądu

Okręgowego w tym zakresie w całości zasługuje na akceptację, gdyż pozostaje zgodne z akceptowalną wykładnią wskazanej normy.

Ad. 3b

Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt 16 części dyspozytywnej wyroku uznając, iż nawiązka z pkt 16 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ma związek z orzeczeniem skazującym za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu w pkt 12 części rozstrzygającej wyroku. Kwestia ta została omówiona w sekcji 3.4.

Nie zasługuje jednak na uwzględnienie twierdzenie, że warunkiem orzeczenia o środka karnego przypadku korzyści majątkowej pozostaje dyskrejonalną władzą sądu. Przeciwnie: „Jeżeli sprawca osiągnął z popelnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przypadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości, chyba że korzyść ta lub jej równowartość podlega zwrotowi

<p>pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi (art. 45 § 1 k.k.). Ustawa nie pozwala sądowni na dowolność, gdyż przepadek ma charakter obligatoryjny” tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2023 roku, sprawie III K 58/23, LEX nr 3577150). Aktualna sytuacja majątkowa zobowiązanego nie ma wpływu na orzeczenie przepadku, ani nie może stanowić podstawy do jego miarkowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniósł o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w pkt 11 i 12 części dyspozytywnej wyroku, 2. zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt 14 części dyspozytywnej wyroku poprzez przyjęcie, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy oraz umorzenie postępowania w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu, 3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>obrony z wyboru za postępowanie apelacyjne, ewentualnie o:</p> <p>4. uchylenie wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Okręgowy w Opolu Wydział III Karny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na przedstawione wyżej zapatrywania, brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów tej apelacji, a za tym także wniosków apelacji. Zmiana wyroku, na skutek uwzględniania apelacji prokuratora oraz - na podstawie art. 440 k.p.k. - z urzędu polegała na obniżeniu kary wymierzonej M. K. (1) do kary 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (o czym w pkt 4.1 niniejszego uzasadnienia).</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca z wyboru oskarżonego M. K. (2) – adv. J. K. (2) zaskarżył wyrok w całości co do winy i kary w zakresie oskarżonego M. K. (2), zarzucając:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenie, a to: art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na:

a) niezgodnej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów, które doprowadziły do poczynienia ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie czynów zarzucanego mu w akcie oskarżenia, wbrew zasadzie obiektywizmu, wyłącznie bezkrytycznie w oparciu o okoliczności i częściowo dowody go obciążające, tj. wyjaśnienia S. F. (1), I. Ł., M. W., w sytuacji gdy wyjaśnienia oskarżonego, a także świadków są spójne i logiczne, a nadto poddają w wątpliwość treść wyjaśnień S. F. (1), I. Ł. i M. W. w zakresie okoliczności związanych z zarzucanymi oskarżonemu M. K. (2) w akcie oskarżenia czynami i tym samym na ich podstawie istnieje możliwość poczynienia ustaleń co do prawidłowego przebiegu tego zdarzenia,

b) poczynieniu przez Sąd I Instancji ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonego jedynie w oparciu o dowody obciążające go, przy pominięciu okoliczności świadczących na jego korzyść, poprzez

bezkrytyczne przyjęcie, że w zakresie przypisanych oskarżonemu zarzutów zasługują w pełni na wiarę wyjaśnienia S. F. (1), I. Ł., M. W. oraz zeznania Z. B., a nie zasługują na nią wyjaśnienia oskarżonego M. K. (2) oraz innych świadków w zakresie w jakim pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami i zeznaniami tych osób,

c) rozstrzygnięciu wątpliwości, które wyłoniły się w toku postępowania dowodowego, na niekorzyść oskarżonego M. K. (2) w sytuacji, gdy S. F. (1), I. Ł. i M. W. w toku postępowania złożyli wyjaśnienia obciążające tego oskarżonego, na rozprawie omówili odpowiedzi na pytania obrońców M. K. (2), a następnie skorzystali z dobrodziejstwa dobrowolnego poddania się karze w oparciu o treść art. 60 § 3 k.k., co poddaje w wątpliwość treść ich wyjaśnień, a nadto wskazuje, że wątpliwości tych, z uwagi na przyjętą postawę procesową nie można było usunąć,

2. obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a to: art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 i 2 k.p.k. oraz 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych

oskarżonego M. K. (2) o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań w charakterze świadków S. F. (1), I. Ł. i M. W., który to wniosek nie zmierzał do przedłużania postępowania, a miał na celu podjęcie polemiki z wyjaśnieniami tych osób i stanowił jedyną formę obrony oskarżonego M. K. (2) przed obciążającymi go wyjaśnieniami tych osób.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na: a) przyjęciu, że oskarżony M. K. (2) w latach 2014 do 2017 kierował zorganizowaną przez siebie grupą przestępczą zajmującą się handlem środkami odurzającymi, w skład której wchodził S. F. (1), I. Ł., M. W., D. K. (1), M. K. (1) i inna osoba, podczas gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, opartego o dogłębną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przy uwzględnieniu wypracowanych i utrwalonych w orzecznictwie i doktrynie przesłanek warunkujących możliwość przyjęcia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, wynika, że taka grupa nigdy nie istniała i nie kierował nią M. K. (2) i nie można przypisać M. K.

	(2) winy i sprawstwa w zakresie przypisanego mu czynu.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (2) nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Ad. 1a i b oraz 3</p> <p>Analiza zarzutów prowadzi do wniosku, iż apelujący dopatruje się błędu w ustaleniach faktycznych jako konsekwencja naruszenia przepisów postępowania, w tym zwłaszcza zasady swobodnej oceny dowodów. Kwestia ta została omówiona w sekcji 3.1. Tytułem uzupełnienia wskazać należy, że „Nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2 marca 2023 r., sygn.. akt. II AKa 359/21). Przepisy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, konkurencyjny. W konsekwencji</p>			

podniesienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wyklucza możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Nie sposób zgodzić się przy tym z twierdzeniem, iż Sąd I instancji bezkrytycznie oparł się wyłącznie na dowodach obciążających oskarżonego.

Wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Natomiast nie należą do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który jest pozbawiony tego atrybutu (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 13 kwietnia 2023 r., II AKa 272/21).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy prawidłowo nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. K. (2), a uznał za mające walor dowodowy wyjaśnienia i zeznania świadków S. F. (1), M. W., I. Ł., również potwierdzone w toku postępowania odwoławczego.

Przypomnieć należy, że M. K. (2) nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych czynów i składał rozbieżne wyjaśnienia. Początkowo całkowicie kwestionował jakikolwiek swój związek z obrotem czy wewnątrzspółnotowymi dostawami środków odurzających, a w kolejnych wyjaśnieniach, w toku rozwijającego się postępowania dowodowego, stwierdził, iż wiedział o obrocie środkami odurzającymi pomiędzy swymi znajomymi – I. Ł., S. F. (1) i M. W., lecz sam nie miał z tym nic wspólnego. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, już sama rozbieżność wyjaśnień wzbudza wątpliwości, co do ich wiarygodności. Wyjaśnienia M. K. (2) pozostają jednak w całkowitej sprzeczności z wiarygodnymi relacjami czterech członków grupy przestępczej, którą założył, tj. S. F. (1), I. Ł., M. W. i Z. B.. Sąd Okręgowy nie tylko miał prawo, aby te właśnie dowody ocenić jako wiarygodne, ale też jego ocena, przy uwzględnieniu szeregu okoliczności wskazanych wyżej, nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k., nie nosi ona cech dowolności.

Podkreślić należy w tym miejscu, że samo skorzystanie z prawa

do odmowy składania wyjaśnień nie może stanowić podstawy do poddania pod wątpliwość wiarygodności dotychczas złożonych przez świadka wyjaśnień w toku śledztwa. Często właśnie taka postawa jest wynikiem niechęci do kolejnego relacjonowania tych samych zdarzeń, wynika z zamiaru przyśpieszenia postępowania. Tak miałyby być także i w tym postępowaniu, skoro S. F. (1), I. Ł., M. W. i Z. B., zadeklarowali przyjęcie na siebie odpowiedzialności w formie wniosku o dobrowolne poddanie się karze. Nie może to stanowić podstaw do kwestionowania wiarygodności składanych relacji. Istotnie natomiast taka postawa tych osób w ich postępowaniu była ważnym powodem do ich przesłuchania już w toku obecnej sprawy oskarżonych w charakterze świadków, jak wskazano to już wyżej, omawiając częściowo analogiczne zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1) (3.1). Wymowa zeznań świadków S. F. (1) i M. W. złożonych przed Sądem Apelacyjnym pozostaje jednoznaczna, przekonuje o wiarygodności pomówień formułowanych w śledztwie oraz ich potwierdzeniu także w

aktualnych depozycjach tych świadków.

Skarżący formułując zarzuty naruszenia wskazanych przepisów argumentuje, że Sąd Okręgowy winien oprzeć swoje ustalenia, nie na relacji wskazanych osób, ale na wyjaśnieniach oskarżonych, w tym zwłaszcza wyjaśnieniach M. K. (2). Taka formuła zarzutów nie jest wystarczająca do zakwestionowania stanowiska Sądu meriti. Wykazanie naruszenie art. 7 k.p.k. wymaga, nie tylko manifestacji przekonania o wiarygodności takiej a takiej wersji przedstawianej przez oskarżonego. Wymaga wykazania wadliwości rozumowania sądu, przez wykazanie niezgodności tego rozumowania ze wskazaniem logiki i doświadczenia życiowego. W tym zakresie brak przekonującej argumentacji po stronie skarżącego. Stąd należy przyjmować, że twierdzenia o warunkach do uznania wiarygodności wyjaśnień oskarżonych nie wykraczają poza polemikę z ustaleniami sądu. Są jedynie przedstawieniem subiektywnego przekonania skarżącego. Co jednak nie daje przekonania o naruszeniu przez Sąd meriti wskazanych przepisów procesowych.

W konsekwencji przeprowadzonej prawidłowo (nienaruszającej w szczególności normy z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) oceny dowodów, potwierdzonej w toku postępowania odwoławczego, uznać należało, iż prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił, iż M. K. (2) w latach 2014 do 2017 kierował zorganizowaną przez siebie grupą przestępczą zajmującą się handlem środkami odurzającymi, w skład której wchodził S. F. (1), I. Ł., M. W., D. K. (1), M. K. (1) i inna osoba. Brak jest natomiast dowodów, które potwierdziłyby twierdzenia przeciwne, iż taka grupa nie istniała w ogóle, albo nie kierował nią oskarżony. W konsekwencji poczynionych ustaleń trafnie Sąd Okręgowy zakwalifikował czyn przypisany oskarżonemu M. K. (2) w pkt I części dyspozytywnej wyroku jako czyn z art. 258 § 3 k.k.

Ad. 1c

Niewątpliwie ocena wyjaśnień obciążających, składanych przez osoby uczestniczące w dokonywaniu opisanych przez nich przestępstw, wymaga wyjątkowej skrupulatności. Możliwość dobrowolnego poddania się karze na podstawie art.

60 k.k. w żaden sposób jednak nie dyskredytuje złożonych przez ww. wyjaśnień w charakterze podejrzanych ,a następnie zeznań w charakterze świadków.

W orzecznictwie wskazuje się, że korzystanie z legalnej możliwości złagodzenia grożącej danej osobie odpowiedzialności karnej nie jest okolicznością, którą traktować należy jako coś, co z góry przekreśla wartość depozycji składanych przez tę osobę; przeciwnie, osoba, która chce skorzystać z możliwości złagodzenia odpowiedzialności na podstawie art. 60 § 3 k.k. lub art. 60 § 4 k.k., musi ujawnić informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia, a więc po pierwsze, w subiektywnym przekonaniu podaje ona informacje, co do których jest przekonana, że organa ścigania o nich nie wiedzą (na tym polega istota " ujawnienia"), a po drugie - muszą to być informacje prawdziwe, gdyż tylko wtedy może liczyć na złagodzenie odpowiedzialności. W szczególności trzeba podkreślić, iż wskazując konkretne osoby i czyny przestępne, oskarżony nie może sobie pozwolić na ryzyko pomyłki, gdyż w ten sposób pozbawi się

szansy na skorzystanie z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. (zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 12 maja 2022 r., sygn.. akt II AKa 246/21).

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy, a także uzupełniająco prowadząc postępowania dowodowe Sąd Odwoławczy, dokonał weryfikacji wiarygodności dowodów oraz pomówień ze strony wskazanych osób, które złożyły obciążające oskarżonego wyjaśnienia i zeznania. Także i w tym zakresie należy się odwołać do poglądów i ocen zawartych w pkt 3.1 niniejszego uzasadnienia (odniesienie się do zarzutu z pkt 1a i 2 apelacji r.pr. P. S.), gdzie wskazano na podstawy weryfikacji omawianych tu pomówień. Także w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzą istotne przesłanki do tego, aby dowody te traktować jako wiarygodne. Twierdzenie o możliwych różnorodnych podstawach do zakwestionowania relacji pomawiających w niniejszej sprawie współsprawców, nie tylko nie przekonuje, ale pozbawione jest rzetelnej podstawy faktycznej.

Ad. 2

Kwestia odnosząca się do oddalenia wniosków

<p>dowodowych została omówiona w 3.1. Zarzut ten jest zasadny, co skutkowało uzupełnieniem postępowania dowodowego przez dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. F. (1) i M. W.. Nie było możliwości z kolei przesłuchania świadka I. Ł., ale także i w tym przypadku, relacje S. F. (1) i M. W. potwierdzające prawdziwość wyjaśnień ze śledztwa, pośrednio wspiera tezę o trafności przekonania Sądu Okręgowego o wiarygodności tego dowodu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wskazując na powyższe skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku Sądu i uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w punktach I, II, III części wstępnej wyroku i przypisanych w punktach 1, 2, 4 części dyspozytywnej wyroku, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w stosunku do oskarżonego M. K. (2) i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak podstaw do podzielenia zarzutów apelacji obrońcy, musiał skutkować nieuwzględnieniem wniosków tego środka zaskarżenia.			
3.3.	<p>Apelację złożył także obrońca oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1) – adw. I. J. zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonych:</p> <p>a) w odniesieniu do oskarżonego M. K. (2) – co do czynów opisanych w punktach I, II i III części wstępnej wyroku, a przypisanych mu w punktach 1, 2 i 4 części dyspozytywnej wyroku,</p> <p>b) w odniesieniu do oskarżonego M. K. (1) – co do czynów opisanych w punktach V, VI, VII i VIII części wstępnej wyroku, a przypisanych mu w punktach 11,12 i 14 części dyspozytywnej wyroku.</p> <p>Obrońca zarzucił:</p> <p>1) co do przestępstwa przypisanego M. K. (2) w punkcie 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz co do przestępstwa przypisanego M. K. (1) w punkcie 11 części dyspozytywnej skarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wyroku: mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych, również mającym wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na dowolnej, sprzecznej z zebrany materiałem dowodowym i niewszechstronnej ocenie dowodów w postaci wyjaśnień S. F. (1), I. Ł., M. W. oraz zeznań Z. B., jak również zignorowanie w tej materii zeznań świadka Ł. D. (1) oraz wyjaśnień M. K. (2) i M. K. (1) - co skutkowało błędnym przyjęciem, że w latach 2014 - 2017 istniała założona i kierowana przez M. K. (2) zorganizowana grupa przestępcza nakierowana na szeroko pojęty handel środkami odurzającymi (marihuana) w skład której wchodził ponadto: Ł. D. (1), S. F. (1), M. K. (1), D. K. (1), I. K. i Machał W. - podczas, gdy analiza wszystkich wyżej wskazanych relacji procesowych, przy uwzględnieniu wypracowanych i utrwalonych w doktrynie i orzecznictwie przesłanek warunkujących możliwość przyjęcia istnienia zorganizowanej grupy przestępczej - nie pozwala na uznanie winy i sprawstwa oskarżonego M. K. (2) w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i oskarżonego M. K. (1) w zakresie przypisanego

mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

2) co do przestępstw przypisanych M. K. (2) w punkcie 1, 2 i 4 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz co do przestępstw przypisanych M. K. (1) w punkcie 11 i 12 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku: mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych, również mającym wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na dowolnej, sprzecznej z zebraniem materiałem dowodowym i newszechstronnej ocenie dowodów w postaci wyjaśnień S. F. (1), I. Ł., M. W., wyrażającej się w bezkrytycznym przydaniu relacji procesowym wyżej wskazanych osób waloru wiarygodności i oparciu na nich ustaleń faktycznych będących podstawą uznania oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1) winnych zarzucanych im przestępstw, w sytuacji gdy:

a) dowód z "pomówienia" współoskarżonego - na co wielokrotnie też zwracał uwagę Sąd Najwyższy - jest dowodem niejako szczególnym, dowodem, którego przeprowadzenie wymaga ponadprzeciętnej skrupulatności w jego przeprowadzeniu i ocenie, tak aby ocena tego

pomówienia jako podstawy faktycznej co do winy pomówionego, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1999 r. w sprawie II KKN 506/97, gdy tymczasem Sąd Okręgowy w Opolu bezkrytycznie dał wiarę pomówieniom wskazanym trzech współoskarżonych,

b) wszechstronna analiza treści tych depozycji wskazuje na ich sprzeczność oraz brak ich zgodności z innymi zebranymi w sprawie dowodami (zeznaniem świadków oraz zapisami nagrań rozmów telefonicznych),

c) ich modyfikacje dokonywane przez wyżej wymienionych w zależności od ich aktualnej sytuacji procesowej,

d) bezsporne powiązania handlowe między nimi powodujące brak potrzeby poddania się rzekomemu kierownictwu M. K. (2),

e) w powiązaniu z postawą procesową osób je składających, które były nakierowane na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej i uzyskanie kar pobawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (co finalnie osiągnęli) - nakazywała uznanie ich za niewiarygodne,

zmierzające do umniejszenia własnej odpowiedzialności karnej i przerzucenia jej na M. K. (2), gdy tymczasem Sąd dokonał jedynie pobieżnej i bezkrytycznej oceny wskazanych wyjaśnień trzech współoskarżonych, tj. M. W., I. Ł., a także S. F. (1),

3) co do przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. K. (1) w punkcie 14 części dyspozytywnej wyroku - obrazę prawa materialnego przez niezastosowanie przepisu art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i niezakwalifikowanie zarzucanego czynu jako tzw. wypadku mniejszej wagi,

4) nadto, w odniesieniu do obydwóch oskarżonych - mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa procesowego, tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 5 i 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 a k.p.k., wyrażającą się w niedopuszczalnej naruszeniu prawa do obrony oskarżonego M. K. (2) i M. K. (1) a to wskutek błędnego oddalenia przez Sąd I instancji wniosków dowodowych obrońcy o przesłuchanie w charakterze świadków I. (...), S. F. (1) i M. W., w sytuacji gdy wyjaśnienia tych osób stanowiły wyłączną

podstawę faktyczną skazania oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1) za zarzucane im przestępstwa, co uzasadniało przesłuchanie ich w charakterze świadków z następujących względów: - po pierwsze, zasadność przesłuchania wymienionych w charakterze świadka wynikała z samej wartości dowodowej dowodu z pomówienia współoskarżonego, który nie jest związany obowiązkiem mówienia prawdy w ramach przysługującego mu prawa do obrony, a który należy oceniać ze szczególną ostrożnością, - po drugie wymienieni składali wyjaśnienia na etapie postępowania, w których mieli oni status oskarżonych, dodatkowo ubiegających się o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej (poprzez wymierzenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania) i w związku z tym mogli bezkarnie składać wyjaśnienia niezgodne z prawdą, - po trzecie, wymienieni odmówili odpowiedzi na pytania obrońców oskarżonych M. i M. K. (2), co rodziło uzasadnione przypuszczenie, że obawiali się pytań zmierzających do ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy, wyjaśnienia

	<p>sprzeczności i uzasadnienia zmiany relacji procesowych w toku postępowania, - po czwarte, nie można oddalić wniosku dowodowego na podstawie § 1 pkt 5 lub 6. jeśli okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, czy czyn zabroniony został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 64 lub art. 65 Kodeksu karnego.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja także tego obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie, choć niektóre z podniesionych zarzutów apelacji okazały się trafne.</p> <p>Ad. 1</p> <p>Apelujący obrońca oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1) zakwestionował przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów. Sama okoliczność, że skarżący nie zgadza się z dokonaną przez sąd oceną dowodów, nie oznacza jeszcze, że w przedmiotowej sprawie rzeczywiście doszło do naruszenia unormowań</p>		

art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Co więcej, odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom apelacji, w sposób bardzo dokładny wskazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim odmówił waloru wiarygodności i dlaczego, kierując się przy tym zasadą swobodnej oceny dowodów.

Podstawy oceny wiarygodności wyjaśnień i zeznań S. F. (1), M. W. oraz I. Ł. zostały już omówione wyżej. W tym zakresie należy odwołać się do stanowiska zawartego w pkt 3.1 i 3.2 niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie tylko nie potwierdzają się podnoszone przez skarżącego okoliczności mające dyskredytować wiarygodność wskazanych dowodów, ale przeciwnie należało wskazywać na istotne okoliczności właśnie przemawiające za ich wiarygodnością.

Ad. 2 a), b), c), d)

Nie sposób zgodzić się także z zarzutem co do skorzystania przez Sąd Okręgowy z dowodów z "pomówienia" współoskarżonego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do uznania, iż współoskarżeni pomawiali pozostałych oskarżonych. Wyjaśnienia współoskarżonych były logiczne, spójne, a ich wiarygodność wzmocnił fakt, iż byli oni członkami grupy przestępczej, a zatem posiadali istotne informacje na temat jej funkcjonowania, a w efekcie wyjaśnienia/ zeznania te doprowadziły do pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej i wymierzenia im surowej kary. Kwestia ta została omówiona w sekcji 3.1. Uzupełniając, przypomnieć należy, że oskarżeni M. K. (2) i M. K. (1) nie przyznawali się do winy, ich wyjaśnienia były niespójne i nieprzekonujące, a przede wszystkim pozostały w opozycji z wymową pozostałych dowodów. Także i w tym przedmiocie należy odesłać do oceny zaprezentowanych już wcześniej w pkt 3.1 i 3.2 niniejszego uzasadnienia.

Ad. 2e

Obrońca oskarżonych zarzucił też, iż składający w sprawie zeznania

świadkowie byli nakierowani na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej i to motywował ich właśnie do obciążania oskarżonych. Zarzut ten, jak omówiono to już wcześniej, nie zasługuje na uwzględnienie. Kwestia ta została wyczerpująco omówiona w sekcji 3.2. w ad. 1c i tam zamieszczone stanowisko pozostaje w całości aktualne także wobec formułowanego przez obrońcę zarzutu.

Ad. 3

Wyjaśnienie powodów, dla których czyn oskarżonego M. K. (1) nie mógł zostać zakwalifikowany jako przypadek mniejszej wagi z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zostało omówione w sekcji 3.2. w punkcie 3a. Zawarte tam stanowisko w całości wyczerpuje potrzebę odniesienia się także w zakresie postawionego tu zarzutu.

Ad. 4

Jako zasadny Sąd Apelacyjny traktuje natomiast zarzut w zakresie postępowania dowodowego, które obarczone było brakami polegającymi na niezasadnym oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy oskarżonych adw. I. J. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków S.

F. (2), M. W. i I. Ł.. Z tego względu Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z przesłuchania świadków S. F. (1) i M. W., jako dowód istotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowód z przesłuchania I. Ł. z uwagi na brak możliwości jego wezwania nie został przeprowadzony. Przeprowadzone dowody nie ujawniły jednak żadnych nowych, nieznanych dotąd Sądowi okoliczności i nie zmieniły dotychczas przeprowadzonej oceny dowodów, a następnie poczynionych ustaleń faktycznych. Świadczenie potwierdził bowiem relacje złożone na wcześniejszym etapie postępowania, w trakcie postępowania przygotowawczego. Spójne, wiarygodne i logiczne relacje świadków dały podstawę do prawidłowych ustaleń faktycznych i uznania winy i sprawstwa oskarżonego M. K. (2) w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i oskarżonego M. K. (1) w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Szerzej powyższe kwestie zostały omówione w sekcji 3.1. oraz uzupełniająco w sekcji 3.2. Również zagadnienie skorzystania przez oskarżonych (obecnie świadków) z prawa do odmowy

<p>składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytanie zostało omówione w sekcji 3.2. Uzupełniając wskazać należy, że twierdzenie obrońcy, iż oskarżani odmówili odpowiedzi na pytania obawiając się pytań zmierzających do ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy opierają się wyłącznie na niczym podpartych domysłach i nie mają istotnego znaczenia dla oceny wiarygodności zeznań świadków. Postawa tych świadków w toku przesłuchania na rozprawie odwoławczej, gdzie ci złożyli jednoznacznej treści zeznania, przesądza o tym, że stawiany tu zarzut jest chybiony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wskazując na powyższe skarżący wniósł o:</p> <p>1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego M. K. (2) od zarzutów opisanych w punktach I, II i III części wstępnej wyroku, a przypisanych mu w punktach 1, 2 i 4 części dyspozytywnej wyroku, jak również uniewinnienie oskarżonego M. K. (1) od zarzutów opisanych w punktach V, VI ,VII części wstępnej wyroku, a przypisanych mu w punktach 11 i 12 części dyspozytywnej wyroku, a</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>także – co do czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku i przypisanego w punkcie 14 części dyspozytywnej wyroku – zakwalifikowanie jako wypadku mniejszej wagi i umorzenie postępowania o ten czyn, jako społecznie szkodliwego w stopniu niższym niż znikomy, na podstawie art. 17§1 pkt 3 k.p.k.</p> <p>ewentualnie:</p> <p>2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości zakresie dotyczącym oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec stanowiska wobec postawionych w apelacji zarzutów wyrażonego w sekcji 3.3 uzasadnienia, brak było możliwości uwzględnienia wniosków apelacji.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Apelację złożył o obrońca z wyboru oskarżonego M. K. (2) – adv. K. K. (1), zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, co do czynów opisanych w pkt I, II, III części wstępnej wyroku, a przypisanych oskarżonemu w punktach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

1, 2, 4 części dyspozytywnej wyroku (w konsekwencji rozstrzygnięcia zawarte w pkt 3, 5, 6 i 7).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., 9 § 1 i 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez:

1) jednostronną (wybiórczą) ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, naruszającą zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w tym niezachowanie przy dokonywaniu tej oceny obiektywizmu - w zakresie odmówienia wiary wyjaśnieniom współoskarżonych M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1), J. K. (1), Ł. S. a także zeznaniom 24-ech świadków (w tym Ł. D. (2)) - co w konsekwencji skutkowało ustaleniem stanu faktycznego jedynie w oparciu o niewiarygodne wyjaśnienia współoskarżonych I. Ł., S. F. (1) i M. W., a następnie przypisanie oskarżonemu M. K. (2) czynów wskazanych w punktach 1, 2 i 4 części dyspozytywnej wyroku;

2) jednostronną (wybiórczą) ocenę zgromadzonego materiału

	<p>dowodowego, w tym nie dążenie do ustalenia z urzędu prawdy materialnej, zwłaszcza w kontekście oddalenia wniosku dowodowego w postaci przesłuchania jako świadków współoskarżonych I. Ł., S. F. (1) i M. W., co do których zastosowano nadzwyczajne złagodzenie karny i którzy mieli interes procesowy w pomawianiu pozostałych współoskarżonych i kreowaniu stanu faktycznego - co w konsekwencji skutkowało ustaleniem stanu faktycznego (błędny stan co podnosi obrona) jedynie w oparciu o niewiarygodne wyjaśnienia współoskarżonych I. Ł., S. F. (1) i M. W. co też spowodowało rozstrzygnięcie przez Sąd wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i w konsekwencji istotne przekroczenie władzy dyskrecyjnej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (2) - adw. K. K. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie, choć jeden z podniesionych zarzutów (zarzut nr 2) okazał się trafiony.</p>			

Ad. 1

Apelujący zakwestionował dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów, która w jego przekonaniu doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych. Sądu Apelacyjnego stoi z kolei na stanowisku, że Sąd meriti prawidłowo odmówił wiary wyjaśnieniom M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1), Ł. S., a częściowo także J. K. (1). Dowody te w zasadniczym zakresie są jedynie reaktywne wobec pomówień ze strony innych podejrzanych. Ich wymowa nie koresponduje z pozostałym, zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Okręgowy miał podstawy, aby dowody te uznać za niespójne, tendencyjne i niewiarygodne. Słusznie uparł swe ustalenia natomiast na wiarygodnych wyjaśnieniach i zeznaniach świadków: I. Ł., S. F. (1), M. W. i Z. B.. Dowody te nie tylko potwierdzały się wzajemnie ale, a co dla oceny twierdzeń skarżącego ma zasadnicze znaczenia, także znajdowały wsparcie w wymowie dowodów obiektywnych, niewątpliwie wiarygodnych, jak ujawnienie u I. Ł. znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste,

okoliczności zatrzymania przy próbie przekazania mu marihuany M. K. (3) w dniu 18 lipca 2017 roku na stacji benzynowej w M., a w końcu także i relacja J. K. (1), który przecież potwierdził, że nabywał marihuanę za pośrednictwem S. F. (1). Wbrew twierdzeniom skarżącego, dowody na których oparte zostały ustalenia Sądu Okręgowego zostały wszechstronnie zweryfikowane z wynikiem pozytywnym.

Nie zasługują przy tym na akceptację twierdzenia skarżącego, że dokonane przez Sąd meriti ustalenia pomijają szereg (24) zeznań świadków, które przemawiają za wiarygodnością linii obrony oskarżonego M. K. (2). Po pierwsze: Sąd Okręgowy, ale także Sąd Odwoławczy musi mieć na względzie, że wskazywani oskarżeni (M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1), Ł. S., czy Ł. D. (1)) pozostają pod presją grożącej im odpowiedzialności karnej. Zaprzeczanie zarzutom i formułowanych wobec nich pomówieniem uznali za najlepszy sposób obrony. Ocena tych dowodów jako nieprzekonujących, w konfrontacji z dowodami z zeznań S. F. (1), M. W., Z. B., czy wyjaśnień I. Ł., tak jak już wskazywano poprzednio, w odniesieniu do wcześniej omawianych

apelacji obrońców, nie budzi zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. Jest przekonująca i nie wykracza poza ramy swobody sędziowskiej wyznaczonych art. 7 k.p.k. Kwestia ta szerzej została omówiona w sekcji 3.1. i 3.2.

Odnosząc się natomiast do kwestii pominięcia przez Sąd Okręgowy zeznań świadków, to należy wskazać, że zeznania wszystkich tych osób, na które powołuje się skarżący, faktycznie sprowadzają się do stwierdzenia okoliczności negatywnych. Świadkowie zaprzeczają, aby oskarżeni byli sprawcami czynów. Niezależnie od kwestii bliskiego pokrewieństwa i związków osobistych wszystkich tych osób z oskarżonymi, to zasadnicze jest jednak to, że dowód tego rodzaju jest bezwartościowy, dopóki nie wykaże się, że świadek taki musiałby wiedzieć o działalności przestępczej oskarżonego (nie mógłby nie wiedzieć). Nie wystarczy jedynie, że tego nie wie, albo takiej wiedzy zaprzecza. Trzeba przyjmować, że takiego znaczenie wszystkim powołanym tu przez obrońcę dowodom nadać nie można.

Ad. 2

Zarzut dotyczący oddalenia wniosków

<p>dowodowych o przesłuchanie świadków I. Ł., S. F. (1) i M. W. okazał się zasadny. Kwestia ta została omówiona w sekcji 3.1 niniejszego uzasadnienia. Po uzupełnieniu postępowania w tym przedmiocie w toku postępowania odwoławczego, zarzut ten stracił swoją aktualność. Natomiast wymowa przeprowadzonych dowodów, wspiera jedynie tezę o poprawności oceny prezentowanej przez Sąd Okręgowy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Skarżący wniósł o: zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w punktach I, II i III części wstępnej wyroku, a przypisanych oskarżonemu w punktach 1, 2 i 4 części dyspozytywnej wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec stanowiska wyrażonego w sekcji 3.5 uzasadnienia, brak było możliwości uwzględnienia wniosków apelacji.</p>		

<p>3-5.</p>	<p>Apelację złożył obrońca z wyboru oskarżonego D. K. (1) – adw. K. K. (1), zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, co do czynów opisanych w pkt IX i X części wstępnej wyroku, a przypisanych oskarżonemu w punktach 17 i 18 części dyspozytywnej wyroku (w konsekwencji rozstrzygnięcia zawarte w pkt 19,20, 21).</p> <p>Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:</p> <p>obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., 9 § 1 i 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez:</p> <p>1) jednostronną (wybiórczą) ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, naruszającą zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w tym niezachowanie przy dokonywaniu tej oceny obiektywizmu - w zakresie odmówienia wiary wyjaśnieniom współoskarżonych M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1), J. K. (1), Ł. S. a także zeznaniom 24-ech świadków (w tym Ł. D. (2)) - co w konsekwencji skutkowało ustaleniem stanu faktycznego jedynie w oparciu o niewiarygodne</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	--	---	--

wyjaśnienia
współoskarżonych I. Ł.,
S. F. (1) i M. W.,
a następnie przypisanie
oskarżonemu M. K. (2)
czynów wskazanych w
punktach 17 i 18 części
dyspozytywnej wyroku;

2) jednostronną
(wybiórczą) ocenę
zgromadzonego materiału
dowodowego, w tym
nie dążenie do ustalenia
z urzędu prawdy
materialnej, zwłaszcza
w kontekście oddalenia
wniosku dowodowego w
postaci przesłuchania jako
świadków

współoskarżonych I. Ł.,
S. F. (1) i M. W., co
do których zastosowano
nadzwyczajne złagodzenie
karny i którzy mieli
interes procesowy w
pomawianiu pozostałych
współoskarżonych i
kreowaniu stanu
faktycznego - co w
konsekwencji skutkowało
ustaleniem stanu
faktycznego (błędne
stanu co podnosi
obrona) jedynie w
oparciu o niewiarygodne
wyjaśnienia
współoskarżonych I. Ł.,
S. F. (1) i M. W.
co też spowodowało
rozstrzygnięcie przez Sąd
wątpliwości na niekorzyść
oskarżonego i w
konsekwencji istotne
przekroczenie władzy
dyskrecjonalnej.

Zwięźle o powodach
uznania zarzutu za

zasadny, częściowo
zasadny albo niezasadny

Apelacja obrońcy
oskarżonego D. K. (1)
- adw. K. K. (1)
nie zasługiwała na
uwzględnienie, choć jeden
z podniesionych zarzutów
(zarzut nr 2) okazał się
trafny.

Oceniając zarzuty tej
apelacji należy wskazać
na tożsamość zarzutów i
ich uzasadnienia i apelacji
tego obrońcy wniesionej w
stosunku do oskarżonego
M. K. (2). W konsekwencji
w pierwszym rzędzie
należy odwołać się
do stanowiska Sądu
Apelacyjnego zawartego
w części 3.4 niniejszego
uzasadnienia, a
odnoszącej się właśnie
do tożsamyh zarzutów
apelacji obrońcy. Również
z uwagi na tożsamość
zasadniczych dowodów
jakie stały się podstawą
ustaleń faktycznych w
zakresie przypisanych
oskarżonemu D. K. (1)
czynów oraz pozostałych
oskarżonych, w
szczególności zeznania S.
F. (1) oraz M. W.,
także te złożone w toku
rozprawy odwoławczej,
wyżej prezentowane
stanowisko Sądu
zachowuje swoją
aktualność wobec
omawianego tu
oskarżonego.

Na podstawie całokształtu
zgromadzonych dowodów
dokonano przekonujących

ustaleń co do funkcjonowania grupy przestępczej kierowanej przez M. K. (2). Nie budzi wątpliwości, że uczestnikiem tej grupy był D. K. (1), choć jego rola polegała na pozyskiwaniu w Czechach, gdzie ten mieszkał oraz przekazywaniu M. K. (2), poprzez jego kurierów, powtarzalnie znacznych ilości środka odurzającego – marihuany. Ten środek był następnie przedmiotem dalszych czynności, wymagających współdziałania różnych osób, w szczególności tych którzy zajmowali się rozprowadzaniem. Miał on więc świadomość uczestnictwa w grupie, która w sposób stały, pozostaje powiązana, a jej celem jest właśnie działalność przestępca o takim charakterze. Sąd Okręgowy trafnie przyjmuje więc, że sposób kontaktów oraz powtarzalne współdziałanie w dostarczaniu środka, przekonuje, że oskarżony nie tylko miał świadomość istnienia grupy przestępczej, ale też w sposób celowy w tym uczestniczył. Akceptować należy więc ustalenia o działaniu oskarżonego w grupie przestępczej.

Jak ustalono to na podstawie zeznań S. F. (1) i M. W., oskarżony D. K. (1), szczegóły transakcji nabycia i przerzutu

środków odurzających z Czech do Polski ustalał bezpośrednio z M. K. (2). Następnie kurierzy M. W. wraz ze S. F. (1) odbierali marihuanę od D. K. (2) w miejscowościach K. (Republika Czeska, około 2 km od granicy Polski) i P. (powiat (...), około 1 km przed granicą Czech). Przy każdej z nich przewożono przez granicę kraju nie mniej niż 500 g marihuany. Całość transakcji na bieżąco koordynował M. K. (2), telefonicznie umawiając miejsce, czas i osoby uczestniczące w tych transakcjach. Powyższe działania podjęte przez M. K. (2) i D. K. (1) wyczerpały znamiona ustawowe zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającej na wewnątrzspółnotowym nabyciu środka odurzającego i jego przemieszczeniu na terytorium RP.

Podstawą takich właśnie ustaleń sprzecznych z wersją prezentowaną przez samego oskarżonego były zeznania i wyjaśnienia S. F. (1) oraz M. W.. Relacje te, które w ocenie Sądu Apelacyjnego, także z uwagi na treść zeznań składanych w toku rozprawy, zasługują na wiarygodność. Pozostają one też potwierdzone wiarygodnymi relacjami tych świadków składanymi

<p>odnośnie innych fragmentów działania grupy, ale także – a na co wskazał Sąd Okręgowy – treścią rozmów i sms-ów prowadzonych z oskarżonym F..</p> <p>W tych okolicznościach ustalenia jakie dokonał Sąd Okręgowy także w zakresie odnoszącym się do czynów przypisanych oskarżonemu D. K. (1), należy oceniać jako poprawne, a zarzuty apelacji jako chybione.</p>		
Wniosek		
<p>Skarżący wniósł o: zmianę wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w punktach IX i X części wstępnej wyroku, a przypisanych oskarżonemu w punktach 17 i 18 części dyspozytywnej wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nieuwzględnienie zarzutów przedmiotowej apelacji musiało skutkować brakiem podstaw do uwzględnienia jej wniosków.		
3.6	<p>Apelacje od wyroku złożył Prokurator (...)w (...)zaskarżając powyższy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

wyroku w części, na niekorzyść oskarżonych:

niezasadny

1. M. K. (2) - w całości rozstrzygnięcia odnośnie przypisanego jemu czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne (w części dyspozytywnej rozstrzygnięcie oznaczone numerem 2.),

- odnośnie rozstrzygnięcia co do innych konsekwencji prawnych czynu - nawiązki na cel związany z zapobieganiem narkomanii (w części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie oznaczone numerem 7.),

2. M. K. (1):

- odnośnie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencji prawnych czynu - w zakresie nawiązki na cel związany z zapobieganiem narkomanii (w części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie oznaczone numerem 16.),

3. J. K. (1) - w całości rozstrzygnięcia odnośnie tej osoby.

Prokurator zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, iż w ramach przypisanego M. K. (2) czynu w punkcie

2. części dyspozytywnej wyroku (w miejsce czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku), dotyczącego udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających, zakres tego obrotu zamknął się w ilości 18.606 gram - tj. takiej ilości marihuany, jaką faktycznie M. K. (2) bądź inne osoby na jego polecenie odebrały od I. K., podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia I. K. (vide k. 47-48, 219-227, 269-275, 573-578a, 600-601) wskazują, iż całość marihuany wytwarzanej przez I. K. przeznaczona była dla grupy przestępczej M. K. (2), następnie po wytworzeniu - zgodnie z ustaleniami z M. K. (2) - była przez I. K. magazynowana u niego i systematycznie odbierana przez „kurierów” M. K. (2), a tym samym udział M. K. (2) w obrocie marihuaną wytworzoną przez I. K. nie ograniczał się tylko do tych ilości narkotyku, którą M. K. (2) faktycznie zdążył już odebrać przed zatrzymaniem (18.606 gram), ale również obejmował tę ilość narkotyku, która była przeznaczona dla niego i pozostawała zmagazynowana u I. K. w chwili jego zatrzymania przez Policję (6.594

gramy) - łącznie 25.200 gram,

II. obrazę przepisu prawa materialnego, a to z art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez „zbiorcze” orzekanie nawiązek na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii przy karach łącznych, wymierzonych oskarżonym M. K. (2) i M. K. (1), którym przypisano więcej niż jeden z czynów z art. 53 - 63 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (z których każdy mógł być odrębną podstawą orzeczenia nawiązki), co w zaskarżonym wyroku miało miejsce:

- w odniesieniu do M. K. (2) - w części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie oznaczone numerem 7.,

- w odniesieniu do M. K. (1) - w części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcie oznaczone numerem 16., podczas gdy powołany art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje orzeczenie nawiązki cyt. „w razie skazania za przestępstwo...” tam określone, co w sytuacji, gdy wymienione osoby zaskarżonym wyrokiem skazane zostały za większą ilość czynów, za które -

niezależnie od siebie - możliwe było orzeczenie nawiązek z art. 70 ust. 4 powołanej ustawy, skutkuje niemożnością jednoznacznego ustalenia, za które z przypisanych tym osobom czynów rzeczony nawiązki zostały wymierzone,

III. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, iż J. K. (1) nabywaną przez siebie od M. K. (2) w ilościach hurtowych marihuanę zużywał wyłącznie na własne potrzeby, co skutkowało przypisaniem J. K. (1) w punkcie 22. części dyspozytywnej wyroku (w miejsce czynów opisanych w punktach XI. i XII. części wstępnej wyroku) - jedynie posiadania wbrew przepisom ustawy znacznej ilości środków odurzających - nie mniej niż 200 gram ziela konopi innych niż włókniste, to jest czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności okoliczności przedmiotowe związane z wielkością poszczególnych transakcji oraz miejscem ujawnienia narkotyku objętego zarzutem, zeznania S. F. (1) (vide

	<p>k.243-252, 822-830), wyjaśnienia złożone przez samego J. K. (1) na rozprawie przed Sądem (k.3026), a nadto fakt ujawnienia u oskarżonego podczas przeszukania jego szafek pracowniczych i w domu przedmiotów służących do odmierzania porcji narkotyków i ich konfekcjonowania (k.959-961,962-964) wskazują, iż nabywana przez J. K. (1) marihuana - w części - była następnie przedmiotem dalszego obrotu, a przynajmniej była udzielana w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a tym samym - konsekwentnie - zastosowane przez Sąd opis i kwalifikacja prawna czynu J. K. (1) (z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) były niezasadne.</p>	
<p>Zwiędle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja prokuratora zasługiwała na częściowe uwzględnienie.</p> <p>Ad. I.</p> <p>Prokurator w pierwszej kolejności zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających, który miał się wyrażać</p>		

w ustaleniu, iż zakres tego obrotu zamknął się w ilości 18.606 gram - tj. takiej ilości marihuany, jaką faktycznie M. K. (2) bądź inne osoby na jego polecenie odebrały od I. Ł., podczas gdy w rzeczywistości, w ocenie apelującego, jest ona większa i zamyka się w łącznej ilości 25.200 gram. Podniósł, iż zakres ten obejmował bowiem także tę ilość narkotyku, która była przeznaczona dla oskarżonego i pozostawała zmagazynowana u I. Ł. w chwili jego zatrzymania przez Policję (6.594 gramy). Zarzut ten uznać należało za chybiony. Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy w okresie od końca 2014 r. do kwietnia 2017 r., czyli w okresie funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, I. Ł. przekazał odpłatnie M. K. (2) 18.606 gramów marihuany. Z tego względu przyjął, iż M. K. (2) wspólnie i w porozumieniu z Z. B., S. F. (1), M. K. (1), M. W. i inną osobą, w ramach podziału ról, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości łącznej nie mniejszej niż 18.606 gram. Na podstawie zebranego materiału dowodowego brak było wątpliwości, iż w przypadku M. K. (2) znaczna ilość stanowiła właśnie 18.606

gramów. Wspominana przez prokuratora pozostała ilość 6.594 gram środka odurzającego ujawniona na terenie wynajmowanej przez I. Ł. posesji nie została jednak przekazana do obrotu. Nie sposób przyjąć, iż była ona już przedmiotem obrotu. Wskazuje na to przede wszystkim sposób działania tej grupy przestępczej. Z ustaleń Sądu Okręgowego „W początkowym okresie współpracy, tj. od końca 2014 r. do połowy 2015 r. M. K. (2) umawiał transakcje zakupu marihuany za pośrednictwem Z. B., który jako pośrednik uczestniczył w obrocie ziela konopi. Kontaktował M. K. (2) z I. Ł., a następnie dowoził M. K. (2) na umówione miejsce transakcji swym samochodem. Na miejsce przyjeżdżał również drugim samochodem jeden z członków zorganizowanej grupy przestępczej, wyznaczony przez M. K. (2) do roli „kuriera” przy danej transakcji, tj. S. F. (1), M. K. (1) bądź M. W.. Po zapłaceniu I. Ł. umówionej kwoty M. K. (2) wskazywał na towarzyszącą mu osobę „kuriera”, której I. Ł. wręczał pakunek z marihuaną”. M. K. (2) z czasem sam umawiał z I. Ł. kolejne transakcje zakupu marihuany. Ustalono też, że „W późniejszej fazie procederu M. K. (2)

telefonicznie umawiał z I. Ł. warunki sprzedaży danej partii marihuany, na umówione miejsce wysyłał swego „kuriera”, któremu dawał pieniądze za marihuanę". Z ustaleń tych jednoznacznie wynika, że aczkolwiek I. Ł. był członkiem grupy przestępczej, uprawiał i produkował marihuanę, którą grupa wprowadzała do obrotu, to jednak ten środek był jego, a nie grupy – jak chciałby to widzieć prokurator. I. Ł. sprzedawał środek odurzający grupie i to był jego sposób na zarobkowanie, jego stałe źródło dochodu, a nie udział w korzyściach grupy. Przekazanie marihuany do obrotu następowało dopiero po umówieniu warunków sprzedaży, w tym po opłaceniu. Natomiast w aktach brak jest dowodów na to, aby co do ilości 6.594 gram, zostało złożone zamówienie oraz zostały umówione warunki sprzedaży. Brak również potwierdzenia przekazania na tą ilość zapłaty. Co prawda, Sąd Okręgowy ustalił, iż I. Ł. miał wytworzyć wyłącznie dla grupy przestępczej M. K. (2) maksymalną ilość marihuany, to jednak nie można wykluczyć, iż taka ilość marihuany została wytworzona i nie zostałaby dostarczona dla tej grupy. Pewną wskazówką jest tu treść zeznań S. F. (1)

(k. 3508), który wskazał, że I. Ł. był zły na M. K. (2), zarzucał mu niedotrzymanie ustaleń finansowych. Twierdził, że ten jest oszustem, alkoholikiem i kłamcą. Był gotów pomówić M. K. (2) jeśli zostanie zatrzymany. To musi być traktowane jako wyraz względnej niezależności I. Ł., który relacje z M. K. (2) traktował w sposób biznesowy. Nawet jeśli I. Ł. dotychczas sprzedawał marihuanę wyłącznie oskarżonemu, to można przewidywać, że – z uwagi na rysujący się konflikt między mężczyznami – zerwie tę współpracę i znajdzie innego odbiorcę. Nie ma więc przekonujących podstaw do twierdzenia, że marihuana należała do M. K. (2) lub grupy, ani nawet co do tego, że z pewnością on ją nabędzie. Sąd Okręgowy dokonując w tym zakresie ustaleń faktycznych miał podstawy do powzięcia wątpliwości, które rozstrzygane na gruncie art. 5 § 2 k.p.k., musiały zostać rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

Z powyższych względów zarzut nie zasługiwał na aprobatę.

Ad. II

Zasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, a to art.

70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez „zbiorcze” orzekanie nawiązek na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii przy karach łącznych, wymierzonych oskarżonym M. K. (2) i M. K. (1), którym przypisano więcej niż jeden z czynów z art. 53 - 63 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (z których każdy mógł być odrębną podstawą orzeczenia nawiązki).

Przypomnieć należy, że zgodnie z tym przepisem w razie skazania za przestępstwo określone w art. 53-63 sąd może orzec na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii nawiązkę w wysokości do 50.000 zł. Trafnie zwrócił w tym zakresie uwagę apelujący, iż w przepisie mowa jest o „przestępstwie”. Tym samym, w sytuacji, gdy oskarżonym przypisano większą niż jeden ilość czynów lub ciągów przestępstw za każde niezależnie od pozostałych możliwe było orzeczenie nawiązki. Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku orzekł w stosunku do oskarżonego M. K. (2) w punkcie 7 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) Zakład Opieki Zdrowotnej (...)

Ośrodek (...) w Z. w kwocie 10.000 złotych, a w stosunku do oskarżonego M. K. (1) w punkcie 16 części dyspozytywnej wyroku orzekł nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) Zakład Opieki Zdrowotnej (...) Ośrodek (...) w Z. w kwocie 3.000 złotych. Błędnie jednak nie wskazał za które z przypisanych tym oskarżonym czynów nawiązki te zostały orzeczone. Z tego względu Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do M. K. (1) w pkt 16 części dyspozytywnej wyroku w ten sposób że uznał, iż nawiązka z pkt 16 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ma związek z orzeczeniem skazującym za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu w pkt 12 części rozstrzygającej wyroku.

Co do oskarżonego M. K. (2) słusznie podniósł prokurator, iż zasadne jest wymierzenie dwóch niezależnych nawiązek - osobno za przypisane czyny z pkt. 2 części dyspozytywnej wyroku z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z pkt. 4 części dyspozytywnej wyroku - z art. 55 ust. 3 tej ustawy. W konsekwencji Sąd Apelacyjny zmienił

zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. K. (2) i:

a) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku ze skazaniem za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k. przypisany oskarżonemu w pkt 2 części rozstrzygającej orzekł od M. K. (2) nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) Zakład Opieki Zdrowotnej (...) Ośrodek (...) w Z. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,

b) na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku ze skazaniem za czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przypisany oskarżonemu w pkt 4 części rozstrzygającej orzekł od M. K. (2) nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia (...) Zakład Opieki Zdrowotnej (...) Ośrodek (...) w Z. w kwocie 10.000 złotych.

O powyższym orzekł w pkt I pkt 1 wyroku.

Ad. III

Nie zasługiwał na aprobatę zarzut naruszenia błędu w ustaleniach faktycznych. W ocenie apelującego prokuratora Sąd Okręgowy niezasadnie przyjął, iż J. K. (1) nabywaną przez siebie od M. K. (2) w ilościach hurtowych marihuanę, zużywał wyłącznie na własne potrzeby, co skutkowało przypisaniem J. K. (1) w punkcie 22. części dyspozytywnej wyroku (w miejsce czynów opisanych w punktach XI i XII części wstępnej wyroku) - posiadania wbrew przepisom ustawy znacznej ilości środków odurzających - nie mniej niż 200 gram ziela konopi innych niż włókniste, to jest czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia, iż J. K. (1) marihuanę zakupił na własne potrzeby. Zarówno w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, jak i przed Sądem Odwoławczym, oskarżyciel publiczny nie przedstawił żadnego istotnego dowodu wskazującego, że oskarżony J. K. (1) uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym. W szczególności sama okoliczność utrzymywania kontaktów telefonicznych z oskarżonym M. K. (2) nie może świadczyć

o uczestniczeniu przez oskarżonego J. K. (1) w działalności przestępczej. Również ilość zakupionego narkotyku nie stanowi niezbitego dowodu na uczestniczenie przez niego w obrocie narkotykami. Słusznie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na fakt, iż oskarżony jest osobą uzależnioną od środków odurzających, a zakupioną marihuanę zażywał przez długi okres. Wiarygodne okazały się przy tym wyjaśnienia oskarżonego co do problemów rodzinnych, które spotęgowały jego uzależnienie. Nie można pominąć, iż oskarżony środki te posiadał w stosunkowo długim okresie - od maja 2017 roku do 23 stycznia 2018 roku. Ujawnione zostały dopiero w chwili zatrzymania. Już samo posiadanie przez tak długi okres wskazuje na to, iż środki te nie były przeznaczone do obrotu. W przeciwnym razie oskarżony zabiegałby, aby te narkotyki szybko upłynnić. Nawet przy stosunkowo nikłym wysiłku zbycie ok. 200 działek handlowych nie powinno zająć więcej niż miesiąc lub dwa. Jeśli tak się nie stało, a przy oskarżonym ujawniono jeszcze istotną część partii (1 + 25 gramów), to można przypuszczać, że ten faktycznie – jako osoba uzależniona

– zdołał skonsumować pozostałą część narkotyku. Gdyby tylko założyć, że oskarżony wypalał 1 gram dziennie, to w okresie przypisanego mu przestępstwa skonsumowałby 268 gramów. Nawet więcej niż mu przypisano. Myli się więc prokurator twierdząc, że osobista konsumpcja przez oskarżonego tej ilości narkotyku jest wykluczona.

Również nabywanie narkotyku w pojedynczych transakcjach czy przetrzymywanie marihuany w miejscu pracy, nawet poporcjowanej, nie przesądza, że nie była ona nabyta na własny użytek. Trudno zaakceptować tezę, że J. K. (1) posiadał marihuanę przeznaczoną do obrotu skoro przetrzymywał ją w pracy. Po pierwsze: być może zażywał ją w miejscu pracy. Po drugie: a co wydaje się istotnym argumentem, to miejsce uważał za bardziej bezpieczne niż własne mieszkanie.

Prokurator błęd w ustaleniach faktycznych wywodzi także z tego, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. udziału w obrocie (tak jak w zrzucie aktu oskarżenia) na rozprawie w dniu 5 listopada 2020 roku (k. 3026). Trzeba jednak

widzieć, że ma to związek z wnioskiem złożonym przez skazanego o dobrowolne poddanie się karze. Oskarżony chciał uzyskać skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowych zawieszeniem jej wykonania niezależnie od tego jakie formalnie przestępstwo zostanie mu przypisane. Należy o tym wnosić choćby z treści jego składanych wówczas wyjaśnień „Przyznaję się do zarzucanych mi obu czynów, nie jestem w stanie sobie przypomnieć komu je dawałem i kiedy, proszę o łagodny wymiar kary. Ja nie działałem na polecenie M. K. (2)”. Trudno przyjmować za przekonujące twierdzenie o udziale w obrocie środkami odurzającymi skoro oskarżony nie wskazuje żadnej osoby, której zbył taki środek. Warto w tym miejscu wskazać, że prokurator nie zdołał wskazać żadnej takiej osoby, tak na podstawie pomówień innych oskarżonych, jak też w oparciu o zastosowanie techniki operacyjnej.

W końcu te wyjaśnienia oskarżonego jakie wskazuje prokurator są jednoznacznie różne od innych, tych składanych wcześniej przez oskarżonego w toku śledztwa.

Zauważyć należy, że żaden ze świadków, nie potwierdził uczestniczenia przez oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, a tak należałoby przyjmować, gdyby ten istotnie należał do sieci sprzedawców detalicznych. Dowody nie wskazują jednak na to, jaką rolę w obrocie środkami odurzającymi miałyby pełnić J. K. (1).

Z powyższych względów ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie zakwalifikował czyn oskarżonego J. K. (1) z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Natomiast zarzuty przedstawione przez apelującego nie dowiodły uchybień w rozstrzygnięciu w tym zakresie.

Wniosek

Wskazując na powyższe skarżący prokurator wniósł o:

o zmianę zaskarżonego wyroku wobec M. K. (2) w punkcie 2. części dyspozytywnej poprzez przyjęcie, że czyn przypisany temu skazanemu obejmuje uczestniczenie wbrew przepisom ustawy w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

ilości licznej nie mniej niż 25.200 gram, tj. stanowi czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k., i wymierzenie jemu za ten występki kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, grzywny 400 (czteryście) stawek, określając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych, na zasadzie art. 45 § 1 k.k. - orzeczenie przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 135.000 zł, oraz orzeczenie za ten czyn (z punktu 2. części dyspozytywnej wyroku) nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych,

o zmianę zaskarżonego wyroku wobec M. K. (2) w punkcie 7. części dyspozytywnej poprzez przyjęcie, że wskazana tam nawiązka orzeczona została za czyn przypisany jemu w punkcie 4. części dyspozytywnej wyroku - z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r, o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art, 65§ 1 k.k. (na zasadzie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomani),

o zmianę zaskarżonego wyroku wobec M. K. (1) w punkcie 16. części dyspozytywnej poprzez orzeczenie za czyn przypisany jemu w punkcie 12. części dyspozytywnej wyroku - z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i z art. 12 § 1 k.k. nawiązki na cele zwalczania i zapobiegania narkomanii w kwocie 5.000 zł (na zasadzie art. 70 ust. Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii).

Prokurator ponadto wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku wobec J. K. (1) w punkcie 22. części dyspozytywnej poprzez uznanie go w ramach czynów opisanych w punktach XI. i XII. części wstępnej wyroku winnym uczestniczenia wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci nie mniej niż 200 gram, to jest czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i wymierzenie jemu za ten występki, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 ust. 2 k.k. kary:

- 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat, zobowiązując oskarżonego do informowania sądu co 6 miesięcy o przebiegu okresu próby,

- grzywny (na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 zł (trzydzieści złotych),

- na zasadzie art. 45 § 1 k.k. orzeczenie przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 3.200 zł trzy tysiące dwieście złotych),

- orzeczenie nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) w wysokości 1.000 zł (jeden tysiąc złotych),

- zaliczenie okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania na poczet kary grzywny,

- zasądzenie kosztów i opłaty sądowej.

Zwiąże o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Na skutek uwzględnienia w części podniesionych zarzutów, Sąd Apelacyjny dokonał modyfikacji zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej nawiązki w stosunku do oskarżonego M. K. (2) oraz M. K. (1). Wobec stanowiska wyrażonego w niniejszej części uzasadnienia, brak było możliwości uwzględnienia wniosków apelacji w stosunku co do oskarżonego J. K. (1).		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	<p>Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k., art. 455 k.p.k.</p> <p>Niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, w ocenie Sądu Apelacyjnego wobec oskarżonego M. K. (1) zachodzi przypadek rażącej niesprawiedliwości orzeczenia przez wymierzenie mu kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności. Jako niesprawiedliwy należy oceniać wyrok, gdzie wymierzono oskarżonemu karę, w zakresie w jakim nie powinien on jej ponieść. Taki przypadek niewątpliwie miał miejsce w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy naruszył bowiem art. 86 § 1 k.k. przekraczając górną granicę kary łącznej. Przypomnieć należy, że zgodnie z tym przepisem Sąd wymierza karę łączną w granicach od powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. W niniejszej sprawie kary za poszczególne przestępstwa wynosiły: 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 11 części dyspozytywnej), 3 lata pozbawienia wolności (pkt 12 części dyspozytywnej), 3 miesiące pozbawienia wolności (pkt 14 części dyspozytywnej). Suma łączonych kar wyniosła więc 3 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności.</p>

	<p>Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności wymierzył ją z naruszeniem prawa materialnego, przekroczył górną granicę kary łącznej wskazaną w art. 86 § 1 k.k. Z tego względu kara ta wymagała korekty.</p> <p>Sąd Apelacyjny nie mógł obniżyć kary łącznej do ustawowej maksymalnej granicy, gdyż należało w tym zakresie uwzględnić okoliczności, które Sąd meriti wskazywał jako przesłanki wymiaru kary łącznej, gdzie okoliczności łagodzące mają mieć charakter dominujący i tak: jako istotną okoliczność łagodzącą Sąd traktuje dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz jego ustabilizowany tryb życia; fakt, że rola oskarżonego w grupie przestępczej nie była wiodąca, oskarżony nadto pracuje, ma stałe źródło utrzymania, ma na utrzymaniu rodzinę. Wszystkie te okoliczności przemawiają właśnie za istotnym złagodzeniem wymiaru kary łącznej. Kara 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności winna więc być dostatecznie surową odplata, ale też nie powinna wyłączać skazanego z życia zawodowego, rodzinnego i społecznego na okres długoterminowy. W ocenie Sądu Apelacyjnego kara jest adekwatna do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu oraz spełnia cele prewencji indywidualnej oraz szczególnej.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Orzeczenie o utrzymaniu w mocy w zakresie sprawstwa i winy wobec oskarżonych M. K. (2), M. K. (1), D. K. (1), J. K. (1) i Ł. S..	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>W stosunku do M. K. (2) (pkt I 1. a) i b) oraz M. K. (1) pkt I 2 a) w zakresie zmiany orzeczenia o nawiązkach.</p> <p>W stosunku do M. K. (1) w pkt I 2. b) stanowiącej obniżenie wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
Zwiążle o powodach zmiany	
<p>Ad. 1) zmiana wyroku w tym zakresie była wynikiem uwzględniania zarzutów apelacji prokuratora, co omówione zostało wyżej w pkt 3.6 poświęconej odniesieniu się do zarzutów tej apelacji.</p> <p>Ad. 2) wobec nieuwzględnienia zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, a z uwagi na dostrzeżoną wadliwość wymiaru kary łącznej, orzeczono o złagodzeniu kary na podstawie art. 440 k.p.k. (jak wyżej w pkt 4.1 niniejszego uzasadnienia).</p>	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art 634 k.p.k. wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionych przez oskarżonych, Sąd obciążył oskarżonych w częściach równych wydatkami Skarbu Państwa postępowania odwoławczego oraz na podstawie art. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983.49.223 tj.) wymierzył mu opłatę należną od wymierzonej kary za drugą instancję. Jedynie w wypadku M. K. (1) wobec zmiany wymiaru kary, opłaty wymierzono za obie instancje.

PODPIS

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. K. (1) r.pr. P. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie, kwalifikacji prawnej oraz wymiar środka karnego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K. (2) – adw. J. K. (2)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1) – adw. I. J.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie i kwalifikacji prawnej czynu.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	o obrońca oskarżonego M. K. (2) – adw. K. K. (1),	
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	Orzeczenie o winie	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia,	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	5
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego D. K. (1) – adw. K. K. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury (...)w O.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczeni o kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiar środka karnego
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on		

	mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana